

**KRALOVÁNSZKY ALÁNNÉ ÉRY KINGA
(1932–2024)**

Éry Kinga 1932. május 19. született és 2024. január 17. halt meg.

A két évszám között több mint 91 év telt el. Ez Kinga földi élete, amely egy igen hosszú, tartalmas élet volt.

Én több mint fél évszázada ismertem, de az utóbbi 30 évben közelebről is, szakmabéli kollégaként, munkatársként, és mondhatom barátként.

Azt, hogy mi történt vele a 91 év során azt Ő maga foglalta össze 23 fejezetben „Historia domus Kinga dolgairól” címmel. Példamutató olvasmány. Három nagy időszak válik el benne az első 1953-ig a szülők, az otthon, az iskolák, a második 1953-tól már az Alánnal együtt töltött idő, a 40 év, és 1993-tól az Alán nélkül, de nem egyedül eltelt idő.

Kinga életútja számos időben nehéz, rögös volt, de állandóan tette a dolgát, ahová vezérelte a sors, gyerekként és aztán feleségként Alánnal együtt vagy már nélküle.

Éry Emil és Drégely Erzsébet Kinga harmadik gyermekeként született Budapesten, a szülei tanárebek voltak.

1955-ben az ELTE-n középkoros régész, muzeológus oklevelet szerzett, antropológiát hallgatott és történeti antropológiai kutatásokkal foglalkozott. Egyetemi doktori fokozatot 1965-ben, kandidátusi fokozatot 1996-ban szerzett. Az országban számos helyen dolgozott (Hajdúböszörmény, Székesfehérvár, Veszprém, Budapest), volt adminisztrátor, muzeológus, preparátor, múzeumigazgató, főmuzeológus, tudományos főmunkatárs, igazságügyi szakértő.

Kutatási területe a magyarság őstörténete, a Kárpát-medence őskori, kora és késő középkori népességének embertana és paleodemográfiája. Vezetője volt a székesfehérvári királysírok maradványainak értékelését végző akadémiai bizottságnak és tevékeny résztvevője az 1945 után politikai okokból kivégzettek személyazonosításával foglalkozó szakértői csoportnak.

Nemcsak kutatott, hanem oktatott is, sok fiatal képzését szakmai gondolkodását segítette. Én magam rengeteget tanultam Tőle, nemcsak a szakmában, de emberi tartásban is.

Milyen volt Kinga?

Szerény, csendes és bölcs. Aprólékos, alapos, pontos és precíz! A munkáját szerető, és jó értelemben azt alázattal végző. Soha nem várt jutalmat, dicséretet, elismerést. Ugyanakkor nagyon örült egy-egy elért eredménynek.

Munkásságát emlékérmekkel kiemelten a Kuzsinszky Bálint, Rómer Flóris és „A magyar nemzetért érdemmel” ismerték el. Valljuk meg többet érdemelt volna!

A szűkebb szakma asztalára olyan tömegű és mélységű tanulmányt tett le, mint kevesek! Megismerhetjük belőle a Kárpát-medence neolitikumtól a késő középkorig élt népességét, embertani múltját.

Nemcsak a szakmának, de a nemzeti emlékezetnek is őrizni kell az emlékét!

Nagyon jókat lehetett Vele olvasásélményekről beszélgetni, az utazásokról, a külhoni és hazai utazási élményekről. Mesélt a családi találkozókra. Ápolta és megőrizte az emberi kapcsolatait. Soha nem felejttem a közös munkákat, a közös gondolkodásokat, az együtt töltött időt.

Mindig úgy búcsúzott Tőlem, „Öllem”. Hát én is így teszek, „Öllem Kinga”!

Nyugodj békében!

Susa Éva